

ALAN DERSHOWITZ

TUNELURILE TERORII

RĂZBOIUL DINTRE HAMAS ȘI ISRAEL

Traducere din limba engleză de Dragoș Zetu

Prefață de Claudiu Dezeratu

CORINT
BOOKS

—2018—

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Introducere</i>	17
Partea I – PRELUDIUL OPERAȚIUNII „PROTECTIVE EDGE”	25
Capitolul 1 – <i>Operațiunea „Protective Edge” – context istoric</i>	27
Capitolul 2 – <i>Argumente împotriva Raportului Goldstone și de ce mai contează acesta încă</i>	36
Capitolul 3 – <i>În sfârșit, un lider Hamas recunoaște că în Fâșia Gaza Israelul a ucis, în cea mai mare parte, luptători înarmați</i>	42
Capitolul 4 – <i>Goldstone trebuie să își retracteze concluziile în lumina ultimelor probe</i>	47
Capitolul 5 – <i>Cum anume face Goldstone ca pacea să devină și mai dificilă</i>	51
Capitolul 6 – <i>Falsa acuzație că Israelul ar fi comis crime de război</i>	56
Capitolul 7 – <i>Argumente împotriva jurisdicției universale</i>	60

Capitolul 8 – <i>Dacă Israelul chiar l-a omorât pe Mahmoud al-Mabhouh, atunci avea, oare, dreptul să o facă?</i>	65
Capitolul 9 – <i>Acțiunile israeliene de interceptare a navelor turcești au fost pe deplin legale, deși, probabil, imprudente.</i>	69
Capitolul 10 – <i>De ce Israelul trebuie să rămână pe poziții</i>	74
Capitolul 11 – <i>Hamas, nu Israelul, l-a omorât pe bebelușul reporterului BBC</i>	79
Capitolul 12 – <i>Votul ONU pentru Palestina reprezintă o amenințare majoră pentru Israel</i>	83
Capitolul 13 – <i>Încetarea construirii în colonii poate facilita pacea israeliano-palestiniană</i>	87
Capitolul 14 – <i>Tratatul de pace în Orientul Mijlociu ar trebui reluate</i>	92
Capitolul 15 – <i>Teroriștii au de câștigat de pe urma schimbului de prizonieri cu Israelul</i>	95
Capitolul 16 – <i>Dreptul Israelului la autoapărare împotriva Hamas</i>	99
Capitolul 17 – <i>Conducerea palestiniană este responsabilă pentru continuarea ocupației israeliene din Cisiordania</i>	104
Capitolul 18 – <i>Câteva întrebări dificile legate de dublul standard aplicat de Europa occidentală în relația cu Israelul</i>	109
Partea a II-a – OPERAȚIUNEA „PROTECTIVE EDGE”	115
Introducere – <i>Operațiunea „Protective Edge”</i>	117
Capitolul 19 – <i>Israelul apără întreaga lume civilizată</i>	121
Capitolul 20 – <i>Conflictul actual dintre Israel și Hamas spulberă mituri</i>	126

Capitolul 21 – <i>Israelul trebuie să mențină embargoul asupra armelor în Fâșia Gaza. . . . .</i>	129
Capitolul 22 – <i>Prezentarea numărului victimelor în presă încurajează gruparea Hamas să folosească scuturi umane . . . . .</i>	134
Capitolul 23 – <i>Netanyahu, războinicul reticent . . . . .</i>	138
Capitolul 24 – <i>Dușmanul real al locuitorilor din Gaza nu este Israelul, ci Hamas . . . . .</i>	141
Capitolul 25 – <i>De ce J Street nu susține Israelul? . . . . .</i>	145
Capitolul 26 – <i>Amenințarea aeroportului israelian de către Hamas reprezintă o amenințare adusă soluției celor două state. . . . .</i>	149
Capitolul 27 – <i>Să acuzi gruparea Hamas că folosește scuturi umane nu este o dovadă de rasism . . . . .</i>	153
Capitolul 28 – <i>Investigarea Israelului de către ONU va încuraja crimele de război ale Hamas . . .</i>	160
Capitolul 29 – <i>Știrea falsă despre „ocuparea Fâșiei Gaza” . . . . .</i>	166
Capitolul 30 – <i>Qatarul și alți „aliați” ai SUA sunt printre personajele negative ale conflictului din Fâșia Gaza. . . . .</i>	172
Capitolul 31 – <i>Hamas folosește armistițiul pentru a răpi oameni . . . . .</i>	177
Capitolul 32 – <i>Ce ar trebui să facă Israelul? Ce ar trebui să facă Statele Unite?. . . . .</i>	181
Capitolul 33 – <i>Zonele nelocuite din Fâșia Gaza. . . . .</i>	184
Capitolul 34 – <i>Hamas exagerează numărul civililor omorâți . . . . .</i>	188
Capitolul 35 – <i>Susținerea grupării Hamas este o dovadă de antisemitism . . . . .</i>	195

Capitolul 36 – <i>Avea, oare, Israelul dreptul să distrugă tunelurile terorii construite de militanții Hamas?</i>	203
Capitolul 37 – <i>ISIS reprezintă pentru SUA ceea ce Hamas reprezintă pentru Israel</i>	209
Capitolul 38 – <i>Nimeni nu ar trebui să fie surprins de brutalitatea ISIS, pentru că lumea încurajează terorismul.</i>	214
Capitolul 39 – <i>Zece motive pentru care Mișcarea BDS este imorală și împiedică instaurarea păcii</i>	219
Capitolul 40 – <i>Dezbaterea dintre Alan Dershowitz și John Dugard</i>	226
Concluzie – <i>Cum să te asiguri că va exista un nou război în Gaza, peste doi ani</i>	255
<i>Mulțumiri</i>	261

Partea I

PRELUDIUL OPERAȚIUNII
„PROTECTIVE EDGE”

Capitolul 1

Operațiunea „Protective Edge” – context istoric

„Cei care nu își amintesc trecutul sunt condamnați să îl repete” – acest truism al filosofului George Santayana descrie foarte bine situația actuală din Orientul Mijlociu, în general, și din Fâșia Gaza, în particular. Israelienii și palestinienii sunt condamnați să repete tragediile din trecut, pentru că nu își studiază propria istorie sau nu o înțeleg așa cum trebuie. Iată de ce este necesar să plasăm evenimentele recente din Fâșia Gaza în contextul lor istoric.

Pe 2 octombrie 2001, la doar trei săptămâni după atacurile teroriste de la 11 septembrie, președintele George W. Bush anunța că Statele Unite susțin crearea unui stat palestinian. Decizia a reprezentat o piatră de hotar pentru cauza palestiniană, din moment ce niciun alt guvern american nu mai afirmase că formarea unui stat palestinian reprezenta un obiectiv clar al politicii externe a SUA. Anunțul a fost cu atât mai remarcabil, cu cât Statele Unite încă își reveneau după atentatele din 11 septembrie, iar extremiștii palestinieni foloseau acțiunile teroriste împotriva Israelului pentru a-și atinge țelurile. Anunțul american apărea la doar câteva luni după ce Yasser Arafat respinsese o ofertă de creare a unui stat venită

din partea prim-ministrului Ehud Barak și a predecesorului lui Bush, Bill Clinton.¹

Anunțul lui Bush le-a oferit palestinienilor șansa de a pune capăt violențelor și de a se concentra asupra unui nou început. Răspunsul Hamas a venit câteva săptămâni mai târziu, când membrii săi au lansat prima rachetă Qassam asupra orașului israelian Sderot, localitate cu o populație de aproximativ 20 000 de oameni, dintre care aproximativ 24 au fost omorâți. De asemenea, atacul a mai rănit câteva sute de persoane, în vreme ce mii de alți oameni au rămas traumatizați.

Site-ul oficial al Hamas a proclamat cu mândrie:

Armata sionistă se teme că palestinienii vor îmbunătăți raza de acțiune a noilor rachete, orașele și satele din zona sionistă fiind în pericol.²

Aceea nu a fost însă decât prima rachetă dintr-o serie de câteva mii pe care Hamas și alte organizații teroriste palestiniene le-au lansat în încercarea lor evidentă de a ucide evrei și de a pune capăt procesului de obținere a păcii.

Atacurile cu mortiere și rachete trase din Fâșia Gaza au atins apogeul către sfârșitul anului 2004 și începutul lui 2005. A existat o scurtă încetare a focului în martie 2005, imediat după

---

¹ Nu a fost prima asemenea propunere, nici ultima. Comisia Peel (în 1937), ONU (în 1947) și Israelul (în 1967) au făcut recomandări similare, toate fiind respinse cu un triplu refuz: „nu păcii, nu negocierilor, nu recunoașterii!”. În 2008, prim-ministrul de atunci, Ehud Olmert, le-a făcut palestinienilor o propunere extrem de generoasă, pe care aceștia însă nu au acceptat-o (n. a.).

² „Amenințări cu rachete din Fâșia Gaza, 2000–2007”, Centrul de Informații pentru Spionaj și Terorism din cadrul Centrului Patrimoniu și Memorie al Serviciilor de Informații Israeliene citând site-ul Hamas după ce prima rachetă a fost lansată asupra orașului Sderot la sfârșitul lunii octombrie a anului 2001, pp. 33–34 (n. a.).

victoria lui Mahmoud Abbas în alegerile prezidențiale din Palestina, căci diferite facțiuni palestiniene au semnat la Cairo un acord de încetare a violențelor. Totuși, Hamas și alte organizații s-au folosit de perioada de acalmie pentru a se reînarma.

În luna august a aceluiași an, Israelul a început să își retragă trupele din Gaza, chemând înapoi, în mod voluntar, mii de coloniști și de soldați, lăsând în urmă 21 de comunități și punând capăt, practic, prezenței israeliene în regiune. Se spera ca palestinienii să folosească perioada finală a ocupației israeliene pentru a reclădi economia Fâșiei Gaza și pentru a se pregăti să își obțină independența politică, împreună cu Cisiordania, ca parte a statului palestinian.

Donatori privați au intervenit și au cumpărat serele israeliene care fuseseră lăsate în urmă și le-au oferit Autorității Naționale Palestiniene¹. James Wolfensohn, fostul președinte al Băncii Mondiale, a contribuit cu 500 000 de dolari din fonduri proprii pentru finalizarea acestor achiziții.

Însă, imediat după retragere, Hamas și alte organizații teroriste au distrus serele și au deschis focul din nou, atacând cu rachete orașele israeliene Sderot și Așkelon. Factorul care a declanșat atacurile a fost un accident care a avut loc în timpul unei demonstrații Hamas când un camion încărcat cu arme a explodat într-o tabără de refugiați din Gaza, omorând 19 palestinieni. Presa a evitat să prezinte știrea și nu au existat nici demonstrații de protest împotriva uciderii acelor civili.

Tirurile cu rachete au continuat în lunile următoare, deși Israelul nu mai ocupa Fâșia Gaza. În noiembrie 2005, Israelul

---

¹ *As-Sulṭa al-Waṭaniya al-Filasṭīniya* (ar.), organism de autogovernare înființat în 1994, pentru a guverna Fâșia Gaza și parte din teritoriul Cisiordaniei. Din 2006, controlul asupra Fâșiei Gaza a fost preluat de organizația islamistă Hamas (n. red.).

a semnat un acord cu Autoritatea Națională Palestiniană (ANP) pentru a deschide punctul de trecere a frontierei de la Rafah, aflat la granița dintre Egipt și Gaza. Acordul a făcut parte din încercările de a ajuta comerțul și dezvoltarea economică în Gaza și de a încuraja guvernul palestinian să își asume responsabilități suplimentare în ceea ce privea dobândirea bunăstării pentru palestinieni.

Într-adevăr, punctul de trecere a frontierei de la Rafah a fost în funcțiune în prima jumătate a anului 2006. Granița a rămas deschisă în ciuda faptului că Hamas a obținut victoria în alegerile legislative palestiniene din ianuarie 2006, ceea ce a provocat îngrijorări serioase atât Israelului, cât și comunității internaționale. Cvartetul pentru Orientul Mijlociu¹ (la care participă Uniunea Europeană, Organizația Națiunilor Unite, Statele Unite și Rusia) a avertizat noul guvern palestinian că obținerea ajutorului din partea sa avea să fie condiționată de asumarea unui angajament de către palestinieni: „pentru principiile non-violenței, recunoașterea statului Israel și acceptarea angajamentelor și obligațiilor anterioare”². Hamas a analizat aceste condiții și le-a respins pe fiecare în parte, hotărârea sa obligând Cvartetul și Israelul să întrerupă orice ajutor financiar acordat Autorității Naționale Palestiniene, cu toate că Israelul a continuat să furnizeze electricitate și apă curentă în Fâșia Gaza.

---

¹ Quartet on the Middle East sau Middle East Quartet (engl.), organizație cunoscută și sub denumirile: Diplomatic Quartet (engl., „Cvartetul diplomatic”), Madrid Quartet (engl., „Cvartetul de la Madrid”) sau Quartet (engl., „Cvartetul”) (n. red.).

² „Declarația Cvartetului – 30 ianuarie”, Cvartetul pentru Orientul Mijlociu, Londra, <http://www.quartetrep.org/quartet/pages/the-quartet/> (link accesat pe 20 noiembrie 2013) (n. a.).

La scurt timp, Hamas și-a reluat atacurile. Numai în luna februarie au fost lansate 47 de rachete. Până în iunie, Hamas și alte grupări trimiseseră asupra Israelului sute de rachete Qassam și Grad, ultimele de proveniență iraniană. Pe 25 iunie, Hamas a lansat un atac, trecând prin galerii subterane pe sub punctul de frontieră Kerem Shalom („Via Păcii”). În lupta care a urmat, palestinienii au răpit un militar israelian, pe Gilad Shalit, i-au omorât pe doi dintre camarazii acestuia și i-au rănit pe alții. Ca urmare a atacului și a răpirii, Israelul a atacat ținte din Fâșia Gaza și a închis punctul de trecere a frontierei de la Rafah. Închiderea obiectivului nu a fost o încercare de a-i pedepsi pe palestinieni, ci o consecință directă a atacării de către membrii Hamas a Israelului.

Chiar și după ce Hamas l-a răpit pe Shalit, granițele Fâșiei Gaza nu au fost complet închise. Punctul de trecere a frontierei de la Rafah a fost deschis timp de 24 de zile în următoarele șase luni și a fost permis un oarecare flux de oameni și de bunuri, deși unul foarte restrâns. În această perioadă, atacurile cu rachete trase din Fâșia Gaza au continuat să-i terorizeze pe civilii israelieni. Cu toate acestea, comunitatea internațională le-a oferit liderilor palestinieni o nouă șansă de a îndeplini cerințele de bază comunicate în ianuarie 2006. Însă cele mai importante două facțiuni palestinieni, Fatah¹, care controla ramura executivă a statului, și Hamas, care controla puterea legislativă, au început o luptă fățișă. După negocieri intense,

---

¹ Acronimul invers sub care este cunoscut partidul politic naționalist palestinian *Harakat al-Tahrir al-Waṭanī al-Filasṭīnī* (ar., „Mișcarea de Eliberarea Națională a Palestinei”). Înființat de Yasser Arafat în 1965 (ca partid politic, căci mișcarea exista încă din 1956), reprezintă cea mai mare facțiune din organizația politică și paramilitară cunoscută sub numele de Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP, *Munazzamat at-Tahrir al-Filasṭīniya*, ar.) (n. red.).

cele două părți au acceptat ideea unui guvern de coaliție, care s-a format în martie 2007. Cu toate acestea, rachetele au continuat să cadă, recordul fiind atins în mai 2007, când au fost lansate nu mai puțin de 257. În iunie 2007, Hamas a organizat o lovitură de stat militară împotriva guvernului Fatah, alungându-i pe liderii acestuia din Fâșia Gaza și omorând peste o sută de alți palestinieni, inclusiv numeroși civili. Din nou, evenimentele nu au fost relatate pe larg în presă și nici nu s-au organizat marșuri de protest. Din moment ce întregul teritoriu al regiunii Gaza era condus cu asprime, cu duritate, de Hamas, organizația și-a întetit atacurile împotriva Israelului, fiind sprijinită și de alte grupări teroriste palestinieni. Numărul acestor atacuri a crescut și mai mult după ce Israelul și liderii exilați ai Autorității Naționale Palestiniene (care, din perspectiva comunității internaționale, era încă guvernată, în mod legal, de Fatah) au semnat un acord în orașul Annapolis, din statul american Maryland, în noiembrie 2007, luându-și angajamentul de a desăvârși detaliile de instituire a așa-numitei soluții a celor două state¹.

De abia după lovitură de stat organizată de Hamas și intensificarea atacurilor cu rachete care i-au urmat, Israelul a impus sancțiuni mai dure în Fâșia Gaza. În ianuarie 2008, la doi ani de la preluarea puterii de către Hamas și după ce mii de rachete și obuze căzuseră peste diverse orașe din sud, Israelul a început să restricționeze furnizarea petrolului și electricității în Gaza, respectând, astfel, o hotărâre nuanțată a Înaltei Curți de Justiție a Israelului. Cu toate acestea, a facilitat, în

---

¹ *Two-state solution* (engl.), propunere de rezolvare a conflictului israeliano-palestinian prin înființarea a două state pentru cele două popoare, susținută de majoritatea populației civile israeliene și palestinieni (n. red.).

continuare, distribuirea ajutoarelor umanitare și a petrolului, permițându-le palestinienilor să treacă granița pentru a beneficia de tratamente medicale în spitalele israeliene. Autoritățile israeliene nu au dorit ca palestinienii de rând să sufere și au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a le îmbunătăți condițiile de viață și, în același timp, pentru a reduce capacitatea Hamas de a funcționa ca un regim terorist. Dar, cu toate acestea, Hamas și-a continuat contrabanda cu arme prin intermediul tunelurilor săpate pe sub granița cu Egiptul și, în consecință, peste 2 000 de rachete și de obuze au fost lansate din Fâșia Gaza spre Israel în primele șase luni din 2008.

În iunie 2008, Barack Obama, pe atunci candidat la prezidențiale, a vizitat orașul Sderot și, după ce a văzut resturile de rachete și s-a întâlnit cu localnicii, a declarat:

Nu cred că există vreo țară care să accepte ca anumiți cetățeni ai săi să fie atacați cu rachete. Prima datorie a oricărui stat național este să își apere cetățenii. Și pot să vă asigur că, deși sunt politician, în cazul în care cineva mi-ar ataca propria casă cu rachete, casa în care dorm cele două fiice ale mele, aș face tot ce mi-ar sta în putere pentru a opri acel atac. Și mă aștept ca și israelienii să facă același lucru.

În decembrie 2008, Hamas a declarat, în mod unilateral, că intenționa să reînceapă atacurile cu intensitate maximă și și-a dus neîntârziat la îndeplinire amenințarea, obligând, astfel, Israelul să răspundă, conform legii talionului, cu Operațiunea „Cast Lead”, la sfârșitul lunii decembrie a anului 2008.

Dacă punem în balanță toate aceste fapte, devine limpede că atacurile cu rachete ale palestinienilor împotriva civililor israelieni nu au fost, nicidecum, un răspuns la izolarea din ce în ce mai pronunțată a Fâșiei Gaza, ci tocmai cauza acesteia. Primele asemenea agresiuni au avut loc în octombrie 2001, exact atunci

când lumea era extraordinar de receptivă la ideea creării unui stat palestinian viabil și au continuat chiar și după ce Israelul și-a retras soldații și coloniștii din Fâșia Gaza, în 2005. Ele au fost conduse, neîndoios, cu o și mai mare intensitate după ce Hamas a preluat puterea, în 2006, atingând apogeul în 2007, când Israelul și Autoritatea Națională Palestiniană au hotărât să-și reia negocierile, în vederea punerii în aplicare a soluției celor două state. Atacurile au fost reluate în decembrie 2008, când Hamas a hotărât, în mod unilateral, să refuze să extindă perioada de încetare a focului care fusese acceptată anterior de ambele părți.

Sanctiunile impuse Fâșiei Gaza, nu numai de către Israel, ci de întreaga lume, au fost rezultatul direct al refuzului Hamas de a accepta cerințele minime ale comunității internaționale: încetarea acțiunilor teroriste, recunoașterea statului Israel și respectarea angajamentelor anterioare. Chiar și după ce Hamas a preluat puterea în urma alegerilor din 2006, frontierele Fâșiei Gaza au rămas, oarecum, deschise, până când ostilitățile au fost intensificate de către Hamas, odată cu răpirea lui Gilad Shalit în iunie 2006, cu răsturnarea guvernului legitim al Palestinei în urma loviturii de stat violente din iunie 2007 și cu lansarea unui număr și mai mare de rachete și de obuze asupra civililor israelieni.

Gruparea Hamas se face vinovată de izolarea Fâșiei Gaza pentru că nu este interesată nici de pace, nici de dobândirea bunăstării pentru poporul palestinian. În loc de toate acestea, organizația și-a luat, cu fanatism, angajamentul să distrugă Israelul, urmărind să își îndeplinească acest obiectiv cu ajutorul sprijinului financiar și militar pe care îl primește din partea Republicii Islamice Iran, al cărei mandatar este și ale cărei ambiții de dominație regională le urmărește. În ultimul timp, Hamas a primit ajutor și din partea Statului Qatar și Republicii Turcia.

Israelienii și palestinienii au, în egală măsură, dreptul de a trăi în pace. Hamas și alte organizații teroriste similare le refuză însă acest drept și distrug orice încercare de realizare a procesului de pace. Iată de ce Operațiunea „Cast Lead”, care s-a încheiat în ianuarie 2009, a fost necesară.

Pe fondul acestor frământări, am început să scriu o serie de articole de opinie în timpul Operațiunii „Cast Lead” care au ajuns să formeze, în bună parte, conținutul cărții mele *The Case For Moral Clarity: Israel, Hamas and Gaza*. După publicarea acesteia a fost dat publicității *Raportul Goldstone*¹, care fusese realizat sub auspiciile unei misiuni de investigație a ONU. Acesta a acuzat Israelul că ar fi comis crime de război în timpul Operațiunii „Cast Lead” și a disculpat organizația Hamas de acuzația că ar fi folosit civili drept scuturi umane. Raportul a făcut ca înfrângerea militară suferită de Hamas să devină o victorie atât din punct de vedere juridic, cât și din punctul de vedere al atragerii opiniei publice de partea cauzei palestinieni. Din cauza importanței acestui raport, îmi încep cartea de față cu răspunsul meu la acea poli-loghie amăgitoare. *Raportul Goldstone* nu numai că a falsificat trecutul, dar a avut și o influență nefastă asupra viitorului, încurajându-i pe membrii Hamas să comită din nou o dublă crimă de război, căci, pe de o parte, ei au lansat rachete asupra civililor israelieni din spatele scuturilor umane palestinieni, iar, pe de altă parte, au continuat să ucidă sau să răpească nestingheriți civili și soldați israelieni, folosindu-se de tunelurile terorii.

---

¹ Denumirea sub care este cunoscut raportul de 575 de pagini al Misiunii ONU de Investigare a Conflictului din Gaza, realizat la cererea United Nations Human Rights Council (UNHCR, Consiliul pentru Drepturile Omului al ONU). Coautorii lucrării au fost: Richard Goldstone, Hina Jilani, Christine Chinkin și col. (r.) Desmond Travers (n. red.).